

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

Nr. 97

Wat betekent *EKKLĒSIA*?

Bij de aanvang van deze studie is het nodig onmiddellijk schoon schip te maken. Ik weiger deze woorden te zaaien tussen het onkruid en al helemaal niet boven op een rotsblok. Het Griekse woord *EKKLĒSIA* betekent niet 'kerk,' welke betekenis er ook aan deze term gegeven wordt. Als iemand denkt dat met het stampen van voeten of het slaan op de preekstoel dit waarheid wordt, moet hij zich scharen in het gezelschap van de Rode Koningin in *Through the Looking-Glass*, wier geestelijke gezondheid enigszins twijfelachtig was.

Iedereen die de Reformatie heeft bestudeerd, kent de sterke afkeer die Maarten Luther had tegen het woord kerk (*Kirche* in het Duits) als vertaling van het woord *EKKLĒSIA*. Maar Luther kon dit niet doorzetten en uiteindelijk werd er zelfs een kerkgenootschap naar hem genoemd, de Lutherse Kerk. De acceptatie van het woord *kerk* is te wijten aan de invloed van Calvijn.

In een eerdere studie (nummer 87) hebben we gezien hoe het Griekse werkwoord *KALEŌ* ten eerste de betekenis heeft van benoemen, beroepen, aanwijzen of aanstellen. In de geschiedenis van dit woord lijkt het erop dat *KALEŌ* eerst alleen de betekenis had van roepen of oproepen, in de zin van uitnodigen. Maar in de geldende overheidssystemen van die tijd stond de uitnodiging van een vorst aan iemand om te dienen gelijk aan een benoeming die niet geweigerd kon worden en daarom kreeg *KALEŌ* zo langzamerhand de betekenis van benoemen, beroepen, aanstellen; en uiteindelijk werd dat de meest belangrijke betekenis. Wanneer alle plaatsen worden onderzocht waar *KALEŌ* in het Nieuwe Testament voorkomt, zal de waarheid hiervan duidelijk worden.

Het Griekse woord *EKKLĒSIA* is samengesteld uit het beschrijvende bijvoeglijk naamwoord *KLETŌS*, een woord waarmee allen beschreven worden die door een vorst zijn benoemd om dienen in een bepaalde functie. Dat waren mensen die aangesteld, of benoemd waren en niet alleen maar uitgenodigd. Als het voorvoegsel *EK*, dat *uit* betekent, aan het woord *KLETŌS* wordt toegevoegd, is het woord *EKKLĒSIA* gevormd, wat 'uit-aangestelden' betekent, of om het duidelijker te stellen, de 'uit-benoemden.'

Dat zijn feiten die wel algemeen bekend zijn, maar door velen verkeerd worden geïnterpreteerd en dat zal waarschijnlijk zo blijven totdat Zijn bliksemen de wereld verlichten (Ps. 97:4). De verheven betekenis van de 'uit-geroepen' is gedegradeerd en vervlakt opdat het gebruikt kan worden voor iets wat we in deze tijd zijn. Zij zeggen dat aangezien de volgelingen van Christus uit de wereld zijn geroepen, dit hun tot 'uit-geroepen' maakt. Dit alles ondanks het feit dat Jezus Christus van de Zijnen heeft gezegd: 'Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze' (Joh. 17:15). Zij ondersteunen dit met de woorden dat Israël 'de *EKKLĒSIA* in de woestijn' (Hand. 7:38) wordt genoemd en beweren dat dit zo was omdat zij uit Egypte waren geroepen. Dat zijn niet de feiten die in de loop van Stefanus' betoog naar voren zijn gekomen, zoals we later zullen zien.

Ik veronderstel dat de meest gangbare fout in het hedendaagse christendom de gedachte is dat toen de Here Jezus zei: 'op deze petra zal Ik mijn *EKKLĒSIA* bouwen' (Matt. 16:18) Hij doelde op de grote verscheidenheid van georganiseerde religies die een plaats vinden in wat tegenwoordig 'de gemeente' of 'de kerk' wordt genoemd. Nogal wat mannen van God, die deze volslagen dwaling hebben gezien en de onmogelijkheid hebben ingezien dat dit de waarheid zou zijn, beperken het privilege van *EKKLĒSIA*-zijn tot de ware gelovigen in de Here Jezus; zij zouden 'de gemeente' zijn. Laat mij hierop zeggen dat als *EKKLĒSIA* weinig of niets te betekenen heeft, wij allen aanspraak kunnen maken op de *EKKLĒSIA*, maar als dit geweldige woord een gewichtige betekenis heeft, dan zouden we voorzichtig moeten zijn deze verheven titel op onszelf toe te passen.

Ondanks pogingen het tegendeel te bewijzen, komt het woord 'kerk' uit het Latijnse woord voor *cirke* en hieruit hebben wij ook ons Nederlandse woord *circus* gekregen. Als we dus in onze tijd het opzichtig vertoon en de spectaculaire religieuze shows zien die vertoond worden, zodat iedereen ze kan zien, zijn we ervan overtuigd dat het woord circus daarop met een hoge mate van nauwkeurigheid van toepassing is. Als ik op een of andere manier deel zou uitmaken van dit grote religieuze circus, zou ik mijn hoofd in schaamte buigen. Maar, God zij dank, ik ben

uit dit alles bevrijd en losgemaakt. Ik beschouw al deze zeer succesvolle religieuze activiteiten als niets anders dan mensen die met 'een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben' (II Tim. 3:5), zoals Paulus de mensen aan het einde van de huidige bedeling der genade heeft gekenmerkt.

Hét onderwerp van het Nieuwe Testament is het koninkrijk van God (*Seed & Bread*, nummer 27) en in voorgaande studies is aangetoond dat 'koninkrijk' de betekenis heeft van 'regering' (*Seed & Bread*, nummer 29). Iets wat voor elke regering essentieel is, zelfs voor absolutistische monarchieën, is dat aan mensen functies worden gegeven die uit de vorst zijn. In de Verenigde Staten beweren we dat de regering aan het volk behoort; daarom heeft de president een positie die uit het volk is. Hij is een 'uit-geroepene' of 'uit-aangestelde' in de ware betekenis van *EKKLĒSIA*. Laat echter niemand denken dat ik beweer dat onze presidenten uit-geroepenen zijn van God. Absoluut niet! Hun positie is niet uit God, maar uit het volk.

Aangezien geen mens in staat is om alles te doen, zelfs als het zijn recht en plicht is bepaalde dingen te doen, geeft hij functies aan anderen en dezen worden dan de 'uit-geplaatsten,' omdat hun functie uit de president is. Er moet evenwel niet de gedachte ontstaan dat er sprake is van scheiding in het woordje 'uit' zoals dat hier is gebruikt, net zomin als dat het geval is wanneer we zeggen dat de arm uit het lichaam komt – deze is er niet van gescheiden, maar steekt eruit.

Als iemand een functie aan een ander geeft, moet de plaats die hem toegewezen wordt inherent zijn aan degene die deze plaats geeft. Het was de uitgesproken bedoeling van Jezus Christus om velen een functie uit Hemzelf te geven. Zij werden een 'verlengstuk' van Hem en zowel individueel als collectief zouden zij Zijn 'uit-geroepenen' zijn, oftewel Zijn *EKKLĒSIA*. Omdat Jezus Christus de Zoon van God is, kon Hij aan anderen die positie geven zodat ook zij zonen van God zouden zijn. Hij was de Apostel van God en uit wat Hij was, kon hij anderen geven ook apostelen te worden. Hij was Gods Profeet en uit Hemzelf kon Hij anderen de positie van profeet geven. Al dergelijke mensen hadden hun positie uit Hem en daarom waren zij de 'uit-geroepenen' van God. Zo zouden we een lange lijst kunnen afwerken, want Hij was ook Herder, Leraar, Leidinggevende, Wonderwerker, Genezer, Evangelist. Hij kon 'uitstrooien en toch nog meer verkrijgen' (Spr. 11:24).

Op deze manier, namelijk dat de Here Jezus van Zichzelf gaf, zodat anderen in zekere mate konden worden wat Hij was, bouwde Hij Zijn Eigen lichaam (wezen) op aarde (Ef. 4:12). Zie mijn vertaling en aantekeningen van Efeze 4 in *Seed & Bread*, nummer 61. We dienen goed te beseffen dat geen mens ooit iets in Gods ogen kan zijn tenzij

zijn positie eerst in Christus gevonden wordt. Jezus Christus houdt werkelijk van de *EKKLĒSIA* en heeft Zichzelf voor haar gegeven, opdat zij in zekere zin mocht worden wat Hij is.

Een verhelderende illustratie hiervan vinden we in de boodschap van Stefanus in Handelingen 7, waar hij, toen hij over Mozes sprak, verklaarde: 'deze is het, die in de *EKKLĒSIA* in de woestijn was.' Over het algemeen wordt verondersteld dat dit betekent dat Stefanus aan deze Israëlieten vertelde dat Mozes temidden van Israël was. Als dat het geval was, gaf hij maar nodeloze en zinloze informatie, ongeveer van hetzelfde gehalte als wanneer ik aan een Brit zou vertellen dat Queen Victoria een ingezetene was van Groot-Brittannië. De *EKKLĒSIA* waarover hier werd gesproken, is niet Israël en als we denken dat het wel zo is, missen we een belangrijke waarheid.

De man Mozes bezat een positie uit God. Hij was *EKKLĒSIA*, een uitgeroepen man. Hij was de hoogste bestuurder, de opperrechter en de wetgever van Israël. Laat niemand van schrik zijn adem inhouden bij de gedachte dat één man de uitgeroepene van God was. Dat is een waarheid die ieder moet kennen. Met de woorden van Karl Ludwig Schmidt, de bekende deskundige op het gebied van de Griekse taal: 'om deze zaak in een notendop samen te vatten... een enkel individu kan,... en zou moeten zijn... de *EKKLĒSIA* als hij met Christus verbonden is.'

Mozes was de vorst in Israël. Hij was alleenheerser, maar toen hij, op advies van Jetro (Ex. 18:21) bekwame mannen uit geheel Israël uitzocht om hen als 'oversten van duizend, oversten van honderd, oversten van vijftig en oversten van tien' aan te stellen, werd er een enorme *EKKLĒSIA* gevormd van in totaal zo'n 80.000 mannen, die allen hun functie uit Mozes hadden. En het was een functie die hij te allen tijde weer kon terugnemen.

Op een later tijdstip vond echter een nog belangrijker gebeurtenis plaats. De last die Mozes nog steeds te dragen had, werd zo zwaar dat hij zich bij God beklaagde (Num. 11:10-15). De Heer antwoordde hierop dat hij zeventig mannen uit de oudsten van Israël moest verzamelen en hen naar de tent der samenkomst moest brengen om daar naast hem te staan. Vervolgens verklaarde de Heer: 'dan zal Ik nederdalen en daar met u spreken en een deel van de Geest die op u is, nemen en op hen leggen, opdat zij met u de last van het volk dragen, en gij die niet alleen hoeft te dragen' (Num. 11:17).

Op deze manier kregen deze zeventig mannen een functie uit Mozes. Hij was in hen. Zij namen deel aan wat hij was – aan zijn positie, zijn wezen, ja, aan zijn essentie. Dat was waar Stefanus over sprak toen hij over Mozes zei: 'deze is het, die in de *EKKLĒSIA* in de woestijn was.' Hij

vertelde dat Mozes in de zeventig was, want die waren feitelijk het lichaam van Mozes, of zijn wezen, wat de feitelijke betekenis van het woord *lichaam* is. En naar mijn mening was dit het onderwerp van discussie toen Michael de aartsengel met satan streed over 'het lichaam van Mozes.' Satan wilde heel graag macht krijgen over deze zeventig mannen.

Ik geloof dat in het beroemde en bekende gedeelte van Mattheüs 16:18 de Heer door Petrus tot de tien andere apostelen (Judas hoorde er niet bij) heeft verklaard: 'en Ik zeg u, dat gij rots zijt, zoals ook Ik een rots ben, en op deze rots zal Ik voor Mij de uit-geroepenen bouwen en zelfs de macht van de toestand der dood zal haar niet overweldigen.' Zijn uit-geroepenen moeten waarlijk uit Hem zijn gebouwd.

Ik geloof en ben ervan overtuigd dat geen mens op aarde in deze tijd naar waarheid kan beweren dat hij een functie uit God heeft, dat hij een uit-geroepene is. Men kan aanspraak maken op bepaalde zegenen, ja, maar niet op een functie. Het belangrijkste kenmerk van alle uit-geroepen mensen is dat zij bemiddelen tussen God en de mensen. Er waren veel van zulke mensen in de drieëndertig jaar van de Handelingenperiode, maar er is er niet één in de huidige bedeling van Gods genade. Maar ik geloof ook, met het oog op de dienst die wij zullen verrichten als God regeert, dat we een positie uit Hem nodig zullen hebben en dat we een middelaarsrol zullen moeten vervullen tussen God en de mensen. Dan zullen we onderdeeljes zijn van die grote *EKKLĒSIA* waarvan Jezus Christus zei dat Hij die uit Hemzelf zal bouwen.